

Din "O adevărată familie", Adenium, Iași, 2013

O adevărată familie

Cu trei zile înainte să plece din compania noastră l-am invitat pe Roger să mîncăm împreună la prînz într-un restaurant mic vietnamez de pe strada Saint-Denis. Roger era blond, cu părul cîrlionțat și ochi albaștri care păreau bulbucăți din pricina ochelarilor cu multe dioptrii. Era destul de scund, semăna cu un actor american, Richard Dreyfus, cred. Roger era șeful meu și știrea că pleacă, nu era încă oficială, numai eu luasem cunoștință de ea, ceea ce mă flata foarte tare. Dar în același timp regretam plecarea lui. Fusese un șef bun care mă aprecia și mă susținuse totdeauna în fața directoarei.

Am comandat ca și altă dată cînd fusesem aici amîndoi, rulouri imperiale cu o garnitură de orez și de cartofi prăjiți. Ni s-au adus în plus și două boluri minuscule cu sos picant.

- Îmi pare rău Roger, i-am zis la începutul discuției noastre, în timp ce-mi risipeam sosul peste grămada de orez cam fad și cam uscat după gustul meu. Mă obișnuisem cu tine. Credeam că o să lucrăm împreună încă mulți ani de-acum încolo.

- Da, a spus el, și mie mi-ar fi făcut plăcere, dar n-am putut să refuz oferta făcută de Sylvain.

Sylvain era un alt fost coleg care plecase în urmă cu doi ani într-un post de director la o companie concurentă. Îi oferise acum lui Roger un post de director adjunct, cu o creștere substanțială de salariu.

- Noi aici eram ca o familie. De cinci ani de cînd ai venit în companie, am ajuns să ne cunoaștem bine.

Roger m-a privit puțin surprins peste ochelari.

- Chiar o familie? Nu sunt de aceeași părere... Nu, nici vorbă, aș spune dimpotrivă.

S-sa șters la gură cu șervetul alb și a băut două înghițituri din paharul cu apă din fața lui. Eu însă am rămas cu furculița în aer. De data asta surprins eram eu. Trebuie să fac o paranteză, înainte ca Roger să continue să-mi explice punctul lui de vedere.

Pentru mine toți colegii cu care mă întîlneam zi de zi la serviciu erau prieteni buni. La intrare, în fiecare dimineață, Beatrice, recepționista bătrînică, era toată numai zîmbet și după ce mă întreba ce fac, mă anunța amabilă că afară e frig sau cald, sau plouă, sau ninge, de la caz la caz, cum se întîmplă. Eu zîmbeam, îi spuneam că fac bine și cădeam de acord că e frig sau cald sau plouă, sau ninge, după cum constatasem venind. Tare prietenoasă, Beatrice! După ce treceam de Beatrice, mă întîlneam uneori cu Mireille, secretara. Și ea era zîmbitoare, îmi făcea un semn amical cu mîna și mă întreba și ea ce fac. Îi dădeam același răspuns ca și lui Beatrice, că fac bine și o anunțam și pe ea că afară e frig, sau cald, sau plouă, sau ninge... Intram reconfortat de prietenia secretarei în biroul de arhivar care era ca o moșie a mea și apărea Svetlana. Svetlana e rusoaică, o

cheamă Morozova, dar e măritată cu un columbian, vorbește cu el în fiecare zi la telefon câte o oră și și-a prescurtat numele în Moro, e mai spaniolesc așa.

Svetlana are un simpatic accent rusesc și intrînd cu ceașca de cafea în mîină, mă întreba ce fac și dacă am ajuns greu la serviciu fiindcă afară era frig sau cald sau ploua, sau ninge, în funcție de ce era.

Multumesc de întrebare, Svetlana, îi ziceam, am ajuns cu bine la serviciu deși afară... Și-i spuneam că da, e-adevărat, afară era frig sau cald sau ploua sau ninge...

Svetlana căsca, bea din cafea îmi facea semn cu ochiul, îmi ura o zi ușoară și pleca.

Drăguță, o adevărată prietenă.

Lucram cît lucram singur, singur cu hîrtoagele mele din arhivă, clasam ultimele acte, cînd aproape de prînz apărea Margot, contabila. Mă întreabă și ea ce fac, strîmba din nas, zicea că-i praf, se uita pe fereastră și constata că e frig sau cald sau plouă sau ninge și pe urmă îmi spunea ceva despre salariu. Că adică o să fie depus ca de obicei, joia viitoare în bancă. Îi mulțumeam și-i spuneam că mă bucur. Grija ei de mine și de salariul meu mă ungea la suflet. Asta însemna prietenie!

La prînz ieșeam să mîncînc undeva, la un restaurant de *fast food* din apropiere. Lîngă biroul lui Beatrice de la intrare erau adunați de obicei, la ora aceea patru sau cinci colegi sau colege: Pierre, Martin, Diane, Jacques, Sue. Le făceam semn cu mîna le ziceam "pe curînd" și ei îmi răspundeau zîmbitori, în cor "pe curînd". Prieteni buni, ce mai...

Și ce să mai spun de Manon, 45-50 de ani, obosită tot timpul, cu hainele mototolite, cu ochii apoși, încercănați, și vocea groasă de fumătoare înrăită, cu părul cînepiu rar și murdar - directoarea generală, o dată chiar m-a îmbrățișat, venisem din concediu! Asta da prietenă adevărată...

- Manon e o cățea, spune acum Roger, în timp ce-și taie o rondelă micuță din al doilea rulou imperial. Pe primul l-a mîncat deja.

- O cățea...

- Dar rămîne între noi, OK?

- Nici nu încape discuție!

- Din oră în oră merge la fumoar, ai remarcat? Doar trece pe lîngă biroul tău.

- O văd uneori, e drept.

- Merge să se drogheze! Cînd este euforică din cauza pot-ului îmbrățișează pe toată lumea. Dar altminteri, n-am cunoscut o tipă mai rea și mai neplăcută! Nu fumează în birou fiindcă nu e voie, și pe urmă mirosul de marijuana e mult mai persistent. Nu vrea să riște să fie surprinsă de vreo inspecție dinafară.

- Cine vine în inspecție?

- Cine?! Ha!

Roger mă privește aproape cu milă. Pe ce lume trăiam? În țara aia de unde veneam

erau oare toți ca mine, așa de naivi?

- Jacques s-a plîns din cauza fumului anul trecut la poliție, după ce s-a votat legea că nu mai e voie să se fumeze în birouri, continuă el. Au venit doi agenți, pe neaunutate și au amendat compania cu cinci sute de dolari. De atunci s-a organizat fumoarul.

Știam că fusese o inspecție în urmă cu un an, știam și de amendă, dar nu știam că Jacques fusese delatorul. Nu-mi spusese nimeni. Era atât de simpatic Jacques, și toată lumea îl iubea, se vedea de la o poștă, toți îl întrebau ce face când apărea dimineața, inclusiv eu. Și el mă întreba ce fac dacă mă prindea pe hol. Roger mă iniția în niște mistere pe care nu le-aș fi bănuț niciodată...

- Nu pot s-o sufăr pe Manon, OK? Dar rămîne între noi...

- Poți să ai încredere, Roger...

- Am. Și cu Sylvain...

- Ce-i cu Sylvain? Și-a dat demisia acum doi ani...

- Aiurea! S-o crezi tu! Sylvain nu a demisionat de bună voie, ci șantajat. Manon i-a zis de la obraz să-și dea demisia, că dacă nu, îl concediază pentru incompetență. Era exact invers, ea era incompetentă, Sylvain a contrazis-o într-o chestie...

- Ce vorbești?!

- Omul ei de încredere, ghici cine e? Care-i spune tot ce se vorbește despre ea în companie, tot...

- O fi Beatrice? E tare cumsecade, nu cred...

- Nu e cumsecade deloc, e o scîrbă. Știi cum a fost ea angajată? A pretins că a lucrat la Ministerul de Justiție. A venit cu o recomandare semnată chiar de ministrul Rémillard. Aiurea! Ea semnase. Era un fals...Dar nu-i Beatrice omul ei de încredere.

- Atunci Mireille...Dar și ea e drăguță...

- Nu-i drăguță, e o scorpie. E singura de care-i e frică lui Manon. Când Mireille nu vrea să facă ceva, nu face. Se duce în biroul lui Manon, închide ușa și se ceartă cu ea. Cred c-o are la mînă cu ceva. Cu ceva din afara serviciului...Dar nu ea e omul de încredere...

- Atunci Jacques.

- Turnătorul ăla? Nici vorbă. Manon i-a desființat postul, l-a trecut la timp parțial doar o zi pe săptămîna nu numai ca sa se razbune, ci și ca să nu-l mai aiba tot timpul în coastă. Când vine el la serviciu, miercurea, Manon nu fumeaza toată ziua nimic. E bolnava, nici nu mai iese din biroul ei, ai remarcat?

- Atunci Diane...

- Grasa aia? E prea proastă. Nu știe decît să se hlizească

- Svetlana?

- Bravo! Svetlana e! Și știi de ce?

- De ce?

- Ce-ți spune ție combinația asta : marijuana... bărbat columbian... Ei?

Am reflectat o clipă și apoi deodată cred că m-am luminat la față de bucuria descoperirii.

- Vezi? Asta e. Nici nu mai e nevoie să vorbim, îmi zise Roger vesel. Ne-am înțeles. Hai să plătim...

Am chemat chelnerița și am achitat nota de plată.

Peste un sfert de oră eram în biroul meu de arhivar rumegînd destăinuirile lui Roger.

*

Cînd a plecat pestre trei zile, i s-au dat flori, la sfîrșitul programului, au scris toți pe o felicitare cîte două-trei cuvinte drăgăstoase și desparțirea s-a făcut într-o atmosferă cordială, sinceră, de adevărați prieteni. S-au cumpărat cîteva sticle de Porto, struguri și brînzeturi fine. Manon a lăudat contribuția lui Roger la bunul mers al companiei, i-a mulțumit pentru devotament iar Roger nu s-a lăsat mai prejos și a spus că Manon este o directoare admirabilă, că el personal, dacă regretă ceva plecînd din companie, tocmai asta regretă, colaborarea cu Manon. Am ciocnit cu toții cîte un pahar, am mîncat strugurii și brînza și la sfîrșit, Roger a plecat lăsînd în urma lui zîmbete și regrete.

Peste încă trei zile, Manon m-a chemat în biroul ei.

- Domnu' Octav, mi-a spus ea, luați loc. Am aici un raport al lui Roger. N-am de ce să vă ascund, sunteți cel mai vechi în companie, locul lui Roger nu era printre noi. Îmi pare bine că a plecat, era un intrigant. Deși, altminteri, era priceput. Cînd făcea ceva, făcea bine. De exemplu raportul ăsta. L-a făcut înainte de plecare, la cererea mea, pentru Consiliul de administrație împreună cu Svetlana. Au lucrat bine amîndoi, știam că se înțeleg de minune, de-aia i-am pus împreună. Vrem să facem unele schimbări în companie și i-am cerut sugestii de îmbunătățire ca să devenim mai competitivi. Acum că s-a dus exact la compania care ne concurează, trebuie să aplicăm cît mai repede recomandările astea făcute de el și de Svetlana. Roger ne recomandă să închidem biroul de arhivă, fiindcă el nu aduce nici un beneficiu companiei. A zis că e mai bine să aruncăm hîrțile care nu ne trebuie, de ce să ne mai împiedicăm de ele și să plătim și un salariu pentru ca să le purtăm de grijă? Am reflectat mult asupra acestei propuneri, domnule Octav, și găsesc că Roger și Svetlana au dreptate. A fost o decizie greu de luat, dar nu avem de ales. Nu e nimic personal, e o chestiune de afaceri. Așa că ne pare tare rău, dar de săptămîna viitoare vă rugăm să vă căutați de lucru în altă parte. Vă mulțumim oricum pentru efortul depus atîția ani. Fără contribuția dumneavoastra, compania noastră n-ar fi ceea ce a ajuns astăzi.

S-a ridicat și a trecut pe lîngă mine. Tremura toată.

- Vă rog să mă scuzați, trebuie mă duc să fumez o țigară. Mult noroc și la revedere.

Am ieșit din birou puțin decepționat. Peste o săptămîină, trebuia să las în urma mea niște oameni minunați, niște colegi admirabili care formau o adevărată familie. Mare păcat!